

ת"פ 19/07/69982 - מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ת"א נגד נתן נורל שטיירמן, משה אלעזר, ליאת הפט נקר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19-07-69982 מדינת ישראל נ' שטיירמן ואח'

לפני כב' השופטת נעה תבור, סגנית הנשיאות
המאשימה: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) באמצעות
עו"ד פנינה לוי

נגד הנאים:
1.נתן נורל שטיירמן
2.משה אלעזר
3.ליאת הפט נקר
ע"י ב"כ עו"ד חודה לין ועו"ד יונתן לין

פסק דין לנאשמת 3 (לא הרשעה)

כללי

1. בסיום הליך גישור הודתה הנאשמת בעובדות כתוב אישום מתוון המקיימות עבירה של **గריםמת חבלה ברשותו לפי סעיף 341 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.**

ואלו עיקרי עובדות כתוב האישום: בית החולים "מ.ר.ב." הינו חברה שעוסקתה בתחום שירותי רפואיים ובניהולה מרכז רפואי מ.ר.ב. (מרפאה כירורגית). תאגיד מרפאת "שן עולם" בע"מ (בפרק על ידי בית משפט) הייתה מרפאת שניים, ממוקמת בסמוך למרכז הרפואי מ.ר.ב.

עובר לחודש דצמבר 2014 הייתה מרפאת השניים שנ עולם בעולותו של נאשם 1, רופא שניים מוסמך ובניהולם הרופאי המשותף של נאשם 1 והנאשמת (נאשمت 3 בכתב האישום המתוון). הנאשמת היא רופאה מומחית פה ולסת. למropaה سنיפים בתל אביב ובנצרת. נאשمت 3 הייתה רשומה כרופא האחראית של מרפאת שנ עולם בתל אביב. עובר לשנת 2014 שכרה שנ עולם ממרכז רפואי מ.ר.ב את משרדיה המרפאה ומתקניה, לרבות חדרי הטיפולים המיועדים להרדמה מטופלים במסגרת טיפוליו השניים המבווצעים במרפאה.

בתוקפה הנ"ל הייתה מרפאת שניים שנ עולם בעלת רישיון מאות משרד הבריאות, המאפשר לה לבצע במטופלים טיפול שניים וטיפול שניים כירוגיים, בסדチיה عمוקה ובהרדמה כללית, על פי הנחיות משרד הבריאות. ברישון זה מונתה נאשمت 3 כרופא האחראית של המרפאה. עובר לחודש דצמבר 2014, סייק המרכז רפואי מ.ר.ב שירות הרדמה והתואשות למרפאת השניים "שן עולם" הכוללים רופא מומחה בהרדמה, ציוד הרדמה, חומר הרדמה, מוניטור להתאוששות ואחות מלואה בזמן ההתאוששות. בתוקפה הרלוונטי, מטופל אשר ביקש לבצע טיפול שניים בהרדמה כללית, במרפאת שניים שנ עולם, שכר, במסגרת התקשרותו עם שנ עולם, שירות רפואי מטעם המרכז הרפואי מ.ר.ב וזה ביצע את הרדמה במתקני מרפאת שנ עולם ובסיוע עובדיו. נאשם 2 הינו מרדים מוסמך,

עמוד 1

ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד במרכז הרפואי מ.ר.ב, מטעמו של המרכז הרפואי מ.ר.ב. נאשם 2 ביצע מעות לעת, פועלות הרדמה במטופלים במרפאת השיניים שנ עולם.

ד"ר שאל עזרא ז"ל היה רופא בכיר מומחה להרדמה, ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד במסגרת המרכז הרפואי מ.ר.ב. ד"ר עזרא ביצע, דרך קבוע, פועלות הרדמה של מטופלים במרפאת השיניים שנ עולם ונחשב לרופא המRADים העיקרי של שנ עולם. עobar לחודש דצמבר 2014, פרסמה המרפאה את מרפאת שניים שנ עולם שלא כדין, כמרפאה שמתמחה בביוזו טיפול שניים בהרדמה כללית וכן בטיפול "לאנשים בעלי סיכון רפואי גבוה". נאשمت 3, כרופא אחראי, ידעה על דבר הפרסום העשי להטעות ואפשרה אותו. במסגרת תפיקידיהם היו נאשימים 3-1 מחובבים בביוזו נהל רפואי 53 של משרד הבריאות "סדchia והרדמה כללית ברפואת שניים"

הקבע את התנאים בהם יש לבצע הרדמה כללית בבית חולים בלבד, בין היתר:

א. הצדקה רפואי לביוזו טיפול שניים בהרדמה כללית וכאשר מצב בריאותו הכללי של המטופל מאפשר זאת.

ב. מטופל המדורג בסיווג האגודה האמריקאית לסיכון בהרדמה בדרגה 3 ASA ומעלה (מטופל הסובל ממחללה מערכת חמורה המגבילה את פעילותו היומיומית אך אינה משביתה אותה לפחותון).

ג. מטופל בעל BMI (Body mass index) העולה על 35.

בתקופה הרלוונטית, נזקק המנוח ליד 1958, לטיפול שניים מكيف ורחב שככל 15 עקריות שניים ו-16 שתלים ותר אחר מרפאת שניים שביצע את סך טיפוליו השינויים תחת הרדמה כללית. בתקופה הנ"ל שקל המנוח כ- 120 קילוגרם והוא בעל 41.5 BMI. בנוסף סבל המנוח ממחלות סיסטיות רבות, לרבות לחץ דם גבוה, סכרת, דום נשימה חמוץ בשינה, הפרעות בקצב הלב והשמנת יתר חולנית. **עקב מצבו הרפואי ועל פי הקритריונים הקבועים בנהל ובתקנות, ניתן היה לבצע במנוח הלין רפואי של הרדמה כללית, בחדר ניתוח בבית חולים בלבד.**

בתאריך 7.12.14, התווודע המנוח לרפואה כמרפאת שניים המתמחה בטיפולו שניים בהרדמה וכן לאנשים בעלי סיכון, הסובלים ממחלות רקע קשות. במועד הנ"ל הגיע המנוח לרפואה לשינויים תחת הרדמה כללית שסתכמה בהסתכלות ל佗רפי בלבד. לאחר מכן, הציע הנאשם 1 למנוח, תכנית נרחבת לטיפול השינויים, בהרדמה כללית שעולתה 120,000 ₪. בתגובה לחששותיהם של בני הזוג (המנוח ואשתו) בנוגו לסייעם הנש��פים מטיפול השינויים עקב מצבו הרפואי של המנוח, הבahir נאשם 1, כי "אין מה לדאוג, אני רפואי עם ניסיון של 35 שנה, מכיר חולמים כאלה ומתחמה בסיכון גבוה". נאשם 1 הדגיש בפני הזוג כי אין כל סכנה בביוזו הטיפול תחת הרדמה כללית, וכי שנ עולם ערכוה לטיפולים אלו תחת הרדמה גם במצבו הרפואי של המנוח, לאחר שזה פורט בפניו על ידי בני הזוג.

בהמשך לאמור לעיל, נכנסה בת הזוג של נאשם 1, שהיתה מנהלת אדמיניסטרטיבית במרפאה, הציגה בפני בני הזוג מסמכים על מטופלים קודמים שביצעו טיפולים בהצלחה אצל נאשם 1 המומחה בתחוםו. בהמשך הctrarף לשיחה נאשם 1 ובתגובה לחשש מפני ההרדמה הכללית טען נאשם 1 בפני הזוג, שמצוותו הרפואי של המנוח הוא זניח

שהמרפאה מטפלת בחולים "במצב גרווע יוטר". נאשם 1 המשיך במסע שכונעים של בני הזוג לבצע את הטיפול במרפאה ואף הפחית את עלות טיפול השינויים תחיליה, מ- 120,000 ₪ ל- 90,000 ₪ ובהמשך סיכמו המנוח ונאשם 1 על עלות של 50,000 ₪ בגין טיפול השינויים.

בהמשך לסיכון הנ"ל, בירר נאשם 1 עם המנוח אילו כדרים הוא נוטל ובקש ממנו לבצע מספר בדיקות טרם הניתוח: בדיקות קרדיאולוגיות, צילום חזה, בדיקת א.ק.ג, לחץ דם וסכרת. כמו כן כתב נאשם 1 בצבא, בגילון הרפואי של המנוח, וכדי שזה יהיה הצדקה רפואית כנדרש בבחירה טיפול שניים בהרדים כללית, כי המנוח סובל מפוביה דנטלית. נאשם 1 והמנוח סיכמו, כי הטיפול יתקיים בתאריך 25.12.14.

בתאריך 15.12.14, בוצעה למנוח שיחת סיכום בבית החולים "בלינסון", בעקבות ממצאי דוח מעבדת השינה הנוגעת לדום נשימה חסימתי בשינה ממנה סבל המנוח (שבוצעה ב-5.11.14). על פי דוח מעבדת השינה הודגמו הפסכות נשימה רבות מאוד בדרגת חומרה גבוהה (כ- 80 הפסכות נשימה בלילה), ירידת בריאות החמאן עד לכ- 48% והפרעות קצב לב במהלך השינה. במהלך הפגישה קיבל המנוח מעבדת השינה המלצה לבצע בדיקת הולטר לבבי בשל הפרעות הקצב וכן הותאם לו השימוש במSizer CPAP (מכשיר חמאן להקטנת סיכון לדום לב בשינה).

בתאריך 22.12.14, ביצע נאשם 2 במנוח הערכה טרום-הרדיםית במרפאת השינויים שנ עולם. נאשם 2 קיבל מבני הזוג סקירה על מצבו הרפואי של המנוח לרבות המסתכים הרפואיים שנתקבשו להמציא, שאל על גובהו ומשקליו של המנוח ועובדן על התאמת מכשיר ה-CPAP בעקבות תוצאות בדיקת השינה. נאשם 2 ציין בחסר בגילון ההערכתה שמלוא כי המנוח סבל מלחץ דם גבוה, סכרת, דום נשימה בשינה וכן ציין את משקלו ואת גודל "מפתח הלוע" כמתאים לגודל 2-3 (מלמפטி - Mallampati). נאשם 2 לא ביצע הערכה של דרגת ה-ASA ולא تعد דבר בעניין זה בגילון ההרדים.

נאשם 2 מסר למנוח שהוא בעל צוואר קצר, אך לא ציין זאת בגילון ההערכתה ולא تعد דבר המצביע על קושי פוטנציאלי בצדנורו קנה הנשימה של המנוח. נאשם 2 החתים את המנוח על טפסי הסכמה לביצוע הרדים כללית, ללא כל הסבר על הסיכון שבהרדיםתו ובהקשר למצבו הבריאותי המורכב.

בתאריך 25.12.14, בשעות הבוקר, הגיעו בני הזוג למרפאת שנ עולם לביצוע טיפול השינויים המתוכנן. בכניסה למרפאה הגיעו בני הזוג בנאשם 1 שהפנה את רعيית המנוח למזכירות המרכז הרפואי מ.ר.ב. על מנת להסדיר את התשלומים עבור ההרדים. בסמוך לאחר מכן, הכנס המנוח לחדר הטיפולים על ידי אחיות וד"ר עזרא על מנת להכינו לניתוח.

אותה עת נכח במרפאת שנ עולם ד"ר יוסף אגרביה, רופא שניים מוסמך, על מנת לבצע טיפול שניים בהרדים כללית למטופלת אחרת. טיפול השינויים של המנוח נקבע במקביל לטיפול שד"ר אגרביה עתיד היה לבצע.

בשעה 9:45, פגשה האחות במנוח, קיבלה את הגילון הרפואי שלו ומילאה אונמזה סייעודית. באותו עמד צינה האחות בגילון הרפואי כי אין למנוח בדיקת רופא קרדיאולוג.

בשעה 9:50, ביצע ד"ר עזרא בדיקה גופנית למנוח, מוביל לשוחח עמו, הסתמן על ההערכתה הטרום-הרדיםית שביצע נאשם 2, לא ביצע בדיקות נוספות ולא השלים את המידע החסר כנדרש. ד"ר עזרא ביצע בדיקת א.ק.ג למנוח

וחיברו למוניטור.

במהלך הבדיקה של המנוח נכח בחדר הניתוח נאשム 1, האחות ד"ר עזרא. לאחר מספר דקות, יצא נאשム 1 מחדר הניתוח ומסר לרשות המנוח, כי הוא לא יבצע את הניתוח בשל פגיעה שנתקבעה לו וכי ישוב בקרוב. כן טען נאשム 1 בaczב' לפני רשות המנוח, כי ד"ר אגבריה, "מומחה לכירורגיה מבית חולים בירושלים" יבצע את הניתוח.

במועד הנ"ל בשעה 10:10, הוכנס המנוח לחדר הניתוח. בשעה 10:20 החל ד"ר עזרא בהליך ההרדמה של המנוח על ידי קר' שהזריק לגופו חומר הרדמה וחומר מרפה שרירים. ההכנות לניתוח הסתיימו בשעה 10:45. בתחילת הניתוח עמדו ממדיו של המנוח על 97% ריפוי החמצן בדם והדופק היה סדיר.

בהמשך האמור לעיל, ניסה ד"ר עזרא, פעמיים, להחדיר צינור תור-קני (טובס) דרך נחיריו של המנוח על מנת לחברו למכונית הנשמה - אינטובייה - אך שני ניסיונות אלה כשלו. בהמשך לכך ביצע ד"ר עזרא ניסיון אינטובייה נוספת פeo של המנוח אך ללא הצלחה.

לאחר כישלון ניסיונות האינטובייה במנוח, ירדו ערבי רווי החמצן של המנוח וצבעו הכתיל. לחץ הדם והדופק של המנוח ירדו באופן דרמטי עד להופעת דום לב. ד"ר אגבריה, שהוזעק לחדר הניתוח בעקבות מצב החירום, החל לבצע החיזיה ועיסוי לב בגופו של המנוח. בו בזמן, החל ד"ר עזרא להנשים את המנוח באמצעות מפוח יידי (אמבו). במקביל, רצתה האחות ירדה לקומת הראשמה לתוך המרכז הרפואי מ.ר.ב והזעיקה שני רופאים לחדר הניתוח בשן עולם. בשלב זה נכנס נאשム 1 לחדר הניתוח. ראשון עליה לחדר הניתוח ד"ר חיטון. יחד עם הרופא הנוסף ביצעו במנוח ניסיון אינטובייה דרך הפה. לאחר הכנסת צינור התור קני הבחינו כי הבלון המחבר לצינור קרווע. לאחר הוצאת הצינור התור קני הפגום ביצעו שני הרופאים שהזעקו סבב החיזיה נסף ולאחר מכן דקות ביצעו ניסיון אינטובייה שני שצלה. אז, חובר המנוח למכונית הנשמה. במקביל למתחאר לעיל, בשעה 10:58 ובמהלך ניסיון הכנסת האינטובייה האחרון הורה ד"ר חיטון לצוות הרפואי להזעיק למקום צוות מד"א.

צוות מד"א הגיע לשן עולם בשעה 11:03. בהגיעם לחדר הניתוח היה המנוח ללא דופק וללא נשימה עצמונהית. מיד החילה הפראמדיק בהליך החיזיה מלא. לאחר 4-5 סבב החיזיה שכללו מכות חשלל, הזרקת אטרופין, הנשמה באמבו ומתן דופמין, חזר הדופק למנוח, רווי החמצן בדם החל לעלות ומצבו התיעצב לצורך פינוי לבית החולים. בכדי להוציא את המנוח מחדר הניתוח היה צורך בפנים ארוןות ועגלות שהיו במקום.

בהמשך הוביל המנוח על אלונקה מד"א לכיוון מעלית הבניין. גודלה של המעלית בבניין לא אפשר הכנסת האлонקה במצב שכיבה. בשל לחץ הדם הנמוך של המנוח ומצבו הקשה הוחלט שלא לשנות את מנה האلونקה לשכיבה ועל כן היה צורך לפנות את המנוח בדרך שלא תרע את מצבו. לשם "פינוי רגלי" של המנוח דרך גרם המדרגות, ובשל משקלו, הוזמן מקום צוות מד"א נוסף לסיע בהליך הפינוי.

לאחר שלא צלחו ניסיונות הפינוי של המנוח על ידי צוותי מד"א, הזמינה הפראמדיק צוות כיבוי אש למקום. הפינוי ארך עוד כשעה ומחצה, במהלךו אף הוזמן למקום, על ידי צוות כיבוי האש, מנוף אשר היה אמרור לסיע לחילץ את המנוח מאחד החלונות בבניין. משלא צלח ניסיון החילוץ האחרון, קיבע צוות מד"א את המנוח לאлонקה בשכיבה והוא הורד דרך המדרגות ובאמצעות כל צוותי החירום שנכחו במקום.

בשעה 12:32 פונה המנוח באمبולנס לבית החולים איכילוב. המנוח הגיע לבית החולים ללא הכרה, אישונים צרים,

מכווצים לא מגיבים, מונחים, אינו מורדם, מטופל בדופמי. המנוח הועבר ליחידה לטיפול נמרץ לב עם רושם לנזק מוחי אנוקסי נרחב, ללא התעוררות לאחר הפסקת ההרדמה.

ביום 8.1.2015 נפטר המנוח בבית החולים כתוצאה מנזק מוחי הנגרם בעקבות מחסור באספקת חמצן למוח.

כתב האישום מפרט חלקם של נאשמים 1 ו- 2 בגין מתות המנוח.

נאשםת 3, במעשה ובמלחיליה גרמה לפגיעה במצבו של המנוח כمفורת להלן:

א. נאשםת 3, בתפקידה כמנהל רפואי, התרשלה בכך שלא מנעה את טיפול השינויים בהרדמה למנוח, כשל עלי מצבו הרפואי היה חוליה בסיכון ועל פיו הנהול אסור היה לטפל בו בהרדמה במרפאת שן עולם.

ב. נאשםת 3 התרשלה בעובודתה כנדרש כמנהל רפואי של שנ עולם בכך שלא התוותה נוהל המאפשר ניטור ופיקוח של הליכי ניתוח בהרדמה כללית ובבעל סיכון, לרבות תיאום בין הרופא המרידים לרופא מבצע ניתוחו.

ג. נאשםת 3 לא ביצעה או הטمימה הליך סיון של מועמדים לניטוח בהרדמה כללית המונגה במרפאה, כנדרש ממנה כמנהל רפואי של המרפאה.

ד. נאשםת 3 לא עמדה בקשר עם הרופאים המרידים שביצעו את פעולות ההרדמה דרך קבע במרפאה.

ה. נאשםת 3 פעלה בניגוד למנהל רפואי 53/2013 "סדציה והרדמה כללית ברפואת שניים" בכך שלא דאגה לקיומו והטעמו, בקרבת הוצאות הרופאי במרפאה, כמתחייב ממנה כמנהל רפואי במרפאה.

2. בהתאם להסדר בין הצדדים הוסכם כי בטרם הרשעה תופנה הנאשםת לשירות המבחן לבחינת סיום הליך ללא הרשעה. המאשימה הודיעה כי תעמוד על הרשעה ותעתור לענישה צופה פניה עתיד וקנס ואילו הסגנורית תבקש להמנע מהרשעת הנאשםת.

תקיר שירות המבחן

3. מתוך שירות המבחן מיום 20.12.27, עולה כי הנאשם בת 46, עברה נקי נשואה ואם לשני ילדים. לאחר שירותה הצבאי החלה בלימודי רפואי ובשנת 2001 התמחתה בכירורגיה פה ולסת בבית חולים ברזיל באשקלון שבו עבדה עד היום לצד עבודה במרפאות פרטיות. שירות המבחן ציין כי למרות חלוף השנים מאז ביצוע העבירה, הנאשםת ממשיכה לחוש כאב נוכח התוצאה הטרוגנית ומתייחסת בכבוד ראש לאחריותה כפי שנקבע ולהליך המשפטי. הנאשםת קיבלה אחריות מלאה על המתואר ובטהה צער וכואב נוכח התוצאה הקשה. הנאשםת מסרה כי האירוע והמנוח מלאוים אותה בדרך המקצועית עד היום, למרות שלא הייתה הרופאה

המטפלת בו באופן ישיר. בנוסף, מאז היא נמנעת מלחת על עצמה תפקידי ניהול ונוקטת משנה זהירות בכל מגש עם מטופל. שירות המבחן התרשם כי מותו של המנוח טלטlat את עולמה של הנאשمة בכלל ובפן המוצעו בפרט. שירות המבחן התרשם מהאמפתיה שמביעה הנאשمة כלפי משפחת המנוח ומהקשה שלה להכיל רגשות את היotta קשורה לאירוע שהסתיים במוות אדם. הנאשمة הציגה לשירות המבחן מכתב המלצה ממנהלה בבית חולים ברזיל, שם עבדת במשך 2001 ובו תוארה כרופא מקצועית ואחראית, הנווגת באחריות ובכבוד כלפי כל מטופל ודואגת להדריך את המתמחים והאחיות במחלקה. שירות המבחן התרשם כי התוצאה הטרוגנית של האירוע לכשעצמה בעלת משמעויות מכايיבת ומצביעת גבול עבורה. כן התרשם כי פעולה באופן אישי ורציני להפיק את הלקחים הנדרשים וכי התנהלותה מאז היא בצל הכאב המלאוה אותה לנוכח אובדן המנוח.

לאור מאפייניה של הנאשمة, שירות המבחן העיריך כי עונש של צו של"צ בהיקף של 150 שעות עשוי להיות עבורה חלופת ענישה חינוכית ושיקומית.

באשר להרשותה, שירות המבחן ציין לאור הפקת הלקחים והפגיעה התעסוקתית הצפוייה לה במידה ותורשע, יש מקום לשקלול בחיבור סיום ההליך ללא הרשותה בדיון. הנאשمة ביטהה נכונות שככל שכך יקבע, תבצע צו של"צ בהיקף נרחב יותר.

טייעוני הצדדים

4. **ב' כ המאשימה** הדגישה תפקידה של הנאשمة ואחריותה כרופא מקצועית, מומחית לפה ולסת אשר חברה לנאים 1 ושימשה תקופה ארוכה כרופא אחראית ומנהלת המרפאה של "שון עולם". הנאשمة ידעה על כך שהמרפאה פרסמה ושווקה עצמה כאכסניה מתאימה לטיפולINIيين בהרדמה למטופלים שיש סיכון במצבם הבריאותי. התובעת הבירה כי הרשיון למרדים בהרדמה נתן תחת שמה ואחריותה של הנאשمة ותפקידה היה לאכוף ולוזודא שאדם כמו המנוח יורדם בבית חולים ולא במרפאה באמצעות הכלים הנהילויים שעמדו לרשותה. חשיבות המיויחסת על ידי הרגוטטור לתקן הנאשمة כרופא אחראית היא צזו שברגע שהנאשمة הודיעה על עדיבת התפקיד, שלל משרד הבריאות את הרשיון לביצוע הרדמה למרפאה. אמנם מרפאת שנעולם התקשרה עם מר. ב. לקבל שירות הרדמה וכיוד אך אי בכר לפטור הנאשمة מלאכוף במרפאה את הנהלים וההנחיות כלפי רפואיים שנוטנים שירותים למרפאת השניים. התובעת הדגישה חשיבות התאום בין הגורמים כישיש ונוטני שירותים מחוץ למרפאה וכן חשיבות גורמי בקרה שבו בודקים הצדקה של הרדמה בעניינו של המנוח. המאשימה עמדה על הרשותה הנאשמת ועתה לגוזר עליה עלייה ענישה צופה פנוי עתיד וקנס. להרשותה יש חשיבות על מנת לייחד את מקרה מותו של המנוח משאר המקרים, תסמן קיומה של אחריות במשור גבוח מלאן שמסתיימים בהליך ממשמעתי. כן בקשר המאשימה להוציא את שאלת הנזק למשרד הבריאות ולתת לו לבחון האם מעשייה של הנאשمة משפיעים על כשיותה לעסוק במקצועם אם לאו. המאשימה סבורה שהענישה המבוקשת על ידי אינה מחמירה אלא הצהרתית והרשותה היא העיקרית שכן היא מגלה הרתעת הרבים, עצמת הרשלנות והצורך לקבוע סטנדרט התנהגות ראוי. לטענת המאשימה העתירה העונשית אשר מסתפקת במסאר מותנה מגלה בחובה את מכלול נסיבותה האישיות של הנאשمة, ובמיוחד לקיחת האחריות על ביצוע העבירה. לתמיכה בעמדתה הפנטה לפסיקה.

5. **ב' כ הנאשמת** התייחסה בראשית טיעוניה לכך שמידי שנה דנוות ועדות המשמעת בעשרות תיקים של רשלנות אשר כל אחד ואחד מהם יכול היה להתאים גם להליך פלילי. עם זאת המערכת מבינה שהדין הפלילי בכלל אין מתאים לטיפול במקרים אלו ועל כן עצם העמדתה לדין של הנאשمة היא חריגה. יתר שאות כך כאשר הנאשمت לא הייתה המטפלת הישירה של המנוח וכלל לא הכירה אותו והמחdzlim המיויחסים לה קשורים להיויתה

אחריות המרפא. הסגנורית ספירה כי המרפא הוקמה בשנת 2007 ובכבר אז הוסדרו היחסים עם מ.ר.ב והנאשמת ה策פה רק בסוף שנת 2011 לתוכה מערכת יחסים קיימת. כן הוסיפה כי כל המרידים שעבדו מטעם מר.ב היו מומחים בעלי נסיען רב. הסגנורית תארה שלוש מסכנות הרפואיות שעבר המנוח טרם האירוע התרגנו ואשר כולם כשלו: ראשונה - הפגישה עם נאשם 1 שהוא רופא שניים עתיר ידע וניסיון ומנהל רפואי שלושים שנה. שנייה - מרפאת טרום הרדמה שנעשית שבוע לפני הניתוח באופן שיאפשר ביצוע הרדמה כללית בבית החולים במצבים מתאימים. מסנתת שלישיית - ביום הטיפול עצמו על ידי הרופא המרידים שMahonיב לבצע בדיקה מחודשת ולתת אישור לביצוע הטיפול בהרדמה כללית במרפאה. העובדה שהמסכנות כשלו ביום האירוע אינה מלמדת על כך שהשגרה הייתה פגומה. להיפך. לטענת הגנה לא בכדי לא קרה דבר מאז שנת 2007. המרידים העיקריים היה מוכר ומנוסה, כל המרידים התחייבו לעבוד לפיקודו והנהלים גם מרפאת מ.ר.ב התחייבה לעמוד בניהלים. הפרטום היה בכך שכן מותר היה לבצע הרדמה ולטפל בחולים בסיכון מיוחד ולראיה משרד הבריאות לא העיר על כך מעולם. הסגנורית חזרה וטענה כי הנאשمت מקבלת על עצמה אחריות אולם לא היא שפרסמה פרסום מטהעה והכשל לא היה בפרטם אלא לצורך לבדוק את המנוח ולשלול התאמת להרדמה במרפאה על סמך נתוני האישים.

הsegnorita הוסיפה כי הנאשمت השתתפה בתשלום הפיזי על ידי חברת הביטוח למשפחה המנוח בסך 108,000 ש"ח, באופן שחייב אותה לשאת בתשלומי פרימה גבוהה יותר ופגע בה מבחינה כלכלית.

הsegnorita פירטה בהרבה את מכלול נסיבותיה האישיות של הנאשمت ובמיוחד תפקודה הנורמטיבי לאורך כל השנים, עבדתה בבית החולים, בקופת החולים ובמרפאות פרטיות וכן בעבודת הוראה בבית ספר לאחיות. בתקופה בה אירע האירוע התרגע עברה הנאשمت עצמה טרגדיות אישיות בניסיונה להרות (כעולה מסמך ס/2).

הsegnorita התייחסה לנזק שהרשעה בדיון עלולה להשיב לנאשמת וטענה כי נציבות שירות המדינה עלולה להחולט לפטרה. כן הוסיפה כי הרשעה טוביל באופן אוטומטי להגשת קובלנה משמעית על פי פקודת רופאי השיניים ומנגד הענישה בעקבות הרשעה נע בין 3 חודשים ל-3 שנים התלויה רישוין רופא. אמנם הסעיף נוקט בלשון "ראשי", אבל בפועל כל מי שהורשע, עומד לדין ממשמעתי. משכך, טענה(segnorita), הנזק הכללי בהרשעת הנאשמת הוא ברור ודאי ועלוי יש להוסיף גם את הנזק שתగרום הרשעה לדימוייה העצמי.(segnorita) הsegnorita הוסיפה וטענה שבעקבות האירועמושא כתוב האישום סורבה על ידי חברת הביטוח לממן ביטוח אחירות מקצועית וכל השקעה לימודי רפואה אסתטית ירדן לטימיוון (הsegnorita הגישה מסמכים בהקשר זה ס/1). כן ביקשה(segnorita) ליתן משקל ממשמעותי לקולה לחפות שש שנים מאז האירוע התרגוי.(segnorita) הsegnorita הפנהה והתייחסה בהרבה לפסקין דין רבים לתמיכה בטיעוניה. כן הגישה אסופה מכתבים ועדויות אופי (ס/4), תעוזות הוקהה, כולל על מעשי התנדבות ותעודות על השתלמות (ס/5).

באחרית טיעוניה ביקשה(segnorita) מעמוק ליבת להימנע מהרשעת הנאשמת לנוכח הנזק היהודי והמיידי שתסב לה הרשעה בדיון ובשים לב לאחריות המלאה והאמיתית שקיבלה על עצמה הנאשמת.(segnorita) ביקשה להסתפק בחיובה של הנאשمت בביצוע עבודות של"צ וחתימה על התcheinות.

6. **נאשמת עצמה** הbiuya צער עמוק וחרטה כנה על חלקה באירוע. לדבריה בהרבה במקצוע הרפואי כדי לעשות טוב והוא חוווה צער ברמה يوم-יוםית מאז האירוע. הנאשמת ביקשה מבית המשפט לאפשר לה לעבוד לטבות הציבור, מבליל פגוע ביכולתה לעשות כן בעקבות הרשעתה בדיון.

דין והכרעה

. הכללים לעניין הימנעות מהרשעה לא השתנו מאז הותו לפני לערך מ-25 שנים בהלכת כתב (ע"פ 96/2083 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)). ישום הכללים על המקרים המתחלפים הוא שਮועמד לבחינה מידי יום בבתי המשפט. סיום הליך ללא הרשעה הוא היוצא מן הכלל אשר נעשה בו שימוש במקרים חריגים ובהתקיים שני תנאים מצטברים: האחד, הרשות הנאשם צפואה לפגוע פגעה חמורה בשיקומו; השני, בהתחשב בסוג העבירה ונסיבות המקהלה, או הרשותו אינה פוגעת מהותית ביותר שיקולי העונשה (ראו רע"פ 20/841 אלדין נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (4.2.2020) ורע"פ 6496/20 רובר נ' מדינת ישראל (21.9.20) בפסקה 10).

. בע"פ 13/5985 הראל אבן נ' מ"י (2.4.14) שב בית המשפט העליון ובחן את השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואה לבדוק אי הרשותו של הנאשם, וכך נקבע:

"....בפסקת בית משפט זה נמנו שיקולים ונקבעו מבחני-משנה על מנת להדריך ולכונן את שיקול הדעת אם ראוי להימנע מהרשעת אדם שאשמו הוכחה. מדובר גיסא, שיקולי שיקום המתמקדים בנסיבותו האינדיבידואליות של הנאשם, כגון: עברו הפלילי והסבירות כי ישוב יעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות קרוני של הנאשם או שמדובר בתנהגות מקנית ויחידה; נסיבות鄙出 העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת הרשותה על עיסוקו המקצועני; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות הרשותה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישית והבריאותית ועוד. מדובר גיסא, ניצבים שיקולים שבאנטרכט הציבו, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרצינאל שבבסיס הכלל המחייב הרשותה; המסר החברתי ועוד (הלכת כתב, עמוד 344; עניין לאופר, פסקאות 11-9). הנטול הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הרואין לחזור בעינויו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האנטרכט הציבורי (ע"פ 04/7211 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (13.3.2006))."

ברע"פ 2180/20 ספיר שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.14) חזר בית המשפט העליון על ההלכה לפיה הימנעות מהרשעה היא בגדיר "חריג שבחריגים" ונקבע כי על בית המשפט להשכנע שהפגיעה הצפואה בעתידו של הנאשם אינה שköלה לתועלות הציבורית שתצמץ מהרשעהוائل לו להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" בונגע לנזק שלול להיגרם לנagit, אלא להציג על קיומו של נזק מוחשי ו konkretciyi אשר צפוי לנagit כתוצאה מהרשעה. החובה להציג על נזק konkretciyi, עליה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעוניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמי כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם.

מן הכלל אל הפרט

. כתב האישום מספר בשפה משפטית ובעובדות קרות כיצד הסתיימו חייו של אדם שהלך לרפאה לקבל טיפול שונים ולא שב לביתו. עד רמת הדקות מפורטת הטרגדיה. עד למספר המיליליטרים שהוזרקו בחומריו ההרדמה. חלוף השנים אף הוא נתון משפטי הרבה יותר מאשר רגשי שכן אין בו להעלם אתocab משפטה המנוח או למחוק את המציגות מזכיר אשתו שהיתה איתו ברפואה ולא יכול להעלות בדיעה שמנה תשובי לבדה. כתבי אישום והליכים פליליים לעולם לא יכולים להחזיר את מי שנפגע ושום עונשה לא תוכל להשיב את הזמן לאחר ואת החיים למסלולם המקורי. לו ניתן היה לשובב לאחר מכן מוחשי הזמן הייתה חפצה בכר גם

הנאשمت בכל מאודה. בעבירות רשלנות המרכיב המובנה ביסודות העבירה הוא שמדובר בנאשמת שלא חפזה בתוצאה ולא ציפתה לה. עוד יש לזכור כי הנאשمت הוזדה בעבירה של גרים חבלה ברשלנות ולא בגיןת מות המנוח והמדינה הביאה בכלל שיקליה בעריכת הסדר הטיעון העובדה שהנאשمت רחוכה יותר מגሩן העבירה שכן לא טילה במנוח, לא פגשה אותו והחלוטותיה המקצועית נוגעתו במהותן לניהול המרפאה ולתקודתה אחרתית המרפאה ולא אחריות לטיפול במנוח.

10. בבחינת התנאי הראשון הנחוץ להכרעה בשאלת הרשעה קיימת חשיבות לעבירה בה הוודה ובחינת החומרהomidת הפגיעה באינטרס הציבורי נועשית בין היתר לאור סעיף העבירה. חבלה ברשלנות היא עבירה עשויה שלצדיה שנת מאסר כעונש מקסימלי. מדובר בעבירה שנועדה להגן על שלמות גופו של אדם, גם במקרים בהם הפגיעה נעשתה מתוך התרשלות, ולא מתוך כוונה פלילית. מטרת האכיפה היא אם כן להכווין התנהגות וליצור סטנדרט זיהירות ראוי. במקרה שלפניו שכונעתி כי טוב העבירה ונסיבות ביצועה יוכולים להתיישב עם הימנענות מהרשעה. הנאשמת התרשלה בניהול המרפאה. בקביעת אמת מידת נאותה להתנהגות צריך להיות ברור למי שמקבל על עצמו את תפקיד אחראי המרפאה שלא מדובר בתואר בלבד אלא בעיסוק שכשומו כן הוא. אחריות. צריך להיות ברור שלא מדובר בתואר לשם כבוד וגם לא לשם כבוד המרפאה והשגת רשות כזה או אחר אלא בתפקיד המחייב עשייה, היכרות עם נהלים והטמעתם. עם זאת רשלנות בתפקיד כאחראית המרפאה אינה שותה ערך להתרשלות בטיפול רפואי ישיר ובאחריות למות אדם. ככל יש מקום לשקל שיקולי הרתעת הרבים (אם כי המאסימה לא הציגה נתונים בדבר סיכוי ממש כי הענישה של הנאשمت אכן תביא להרתעת הרבים כלשון סעיף 40 לחוק העונשין) אולם לטעמי עצם נקיטת הליך פלילי בענינה של הנאשمت להבדיל מהליך משמעתי מהו גורם מרთיע רב משקל. אך יש להוסיף את הקושי המובנה להתייחס למרכיב של הרתעת הרבים מקום שגזר הדין ניתן בחולוף 6 שנים מקרים הטרגדיה וכאשר כתוב האישום הוגש חמיש שנים לאחר האירוע. אך יש להוסיף כי בסוג זהה של עבירה וכאשר הנאשמת היא אישת נורמטיבית שנייה אוורה חיים מיטיב כל חייה, הרי שהארוע, החקירה ולבסוף הגשת כתוב אישום פלילי היי תלויים כל העת כגון שוחר כבד מעיל רשאה.

11. בבחינת התנאי השני - שכונעתி כי הרשות הנאשמת תسب לה נזק קונקרטי ומידי. דומה שגם המאסימה לא חלקה על כך (אם כי ביקשה ליתן משקל בכורה לאינטראס הציבורי שבהרשותה).

סעיף 45 לפקודות רפואיים מלמד על פוטנציאל הנזק שהרשעה עלולה להסביר לנאשمت והוא קובע כך:

"**ראה השר, על יסוד קובלנה של המנהל או של אדם שנפגע, כי מורשה לריפוי שינויים עשה אחת מלאה, רשיי הוא בצו לבטל את הרשyon או להטלתו לתקופה שיקבע באותו צו או לתת למורשה לריפוי שינויים נזיפה או התראה:**

- (1) נהג בדרך שאינה הולמת מורשה לריפוי שינויים;
- (2) השיג את רישיונו במצב שוא;
- (3) גילה חוסר יכולת או רשלנות חמורה במלוי תפקידיו כמורשה לריפוי שינויים;
- (4) התמיד להפר הוראות פקודה זו;

(5) הורשע בעבירה פלילתית שלא לפי פקודה זו;

- (6) סירב ללא סיבה להציג לפני המנהל תעודה שנדרש להציגה לפי סעיף 60;
- (7) הפר הוראה מהוראות חוק זכויות החולה, תשנ"ו-1996.

12. במרבית המקרים בהם מושע אדם בקשר לעיסוקו יש טעם בהבאת הנתונים בפני הגוף הרגולטורי על מנת

שים קול מכלול הנسبות הדרשות להמשך מתן רישיון או המשך העסקה. מדובר בתנון רלוונטי של גוף המעניק רישיונות להביא בין יתר שיקולי עיל מנת שהעסקתו של איש מקצוע תשקף אמת מידת מקצועית מקובלות ותגן על הציבור מפני מי שאינו מתאים לעיסוק. המקירה שבפני שונה גם בהיבט זה שכן לעיסוקה של הנואשת כרופא וכמתפלת אין קשר ישיר לעבירה והעבירה בה הודהה אינה משקפת חריגה מстанدرט המצופה מרופא מטפל או נקודה שיש להזהיר את ציבורו והמוטופלים מפניה. שלילת רשותה לא יהיה אמצעי רלוונטי לעבירה. על פי הצהרת הנואשת מאז שנת 2014 אינה עוסקת בניהול ומילא הרישיון לעסוק ברפואה אינו משליך באופן ישיר על העסקתה בתחום הניהול.

13. זאת ועוד עיון במאגרי הפסיכיקה מעלה כי בעבירה של חבלה ברשנות, מסתויימים לא מעט מקרים בדרך של ביטול הרשעה. ראו למשל בהקשר זה:

א. בת.פ 11-08-28340 מדינת ישראל נ' לוי (20.7.15) - דבר בנאשם שבתקבות ייכוח באתר בנייה, יורה מנשקו וגורם לפציעתו של אחר. נקבע כי בנסיבות חירוגות ניתן לסייע הליך בגין עבירות פזיות ורשנות ללא הרשעה. בעניינו של הנאשם נקבע כי הוכח שההרשעה תפגע בו העובדה שהוא עובד עם גופים ציבוריים וניגש למוצרים שלהם וכן בשל נסיבות אישיות. כיוון שהנאשם לא כל עבר פלילי, ובמלול הנسبות, נמנע בית המשפט מהרשעה והטיל 140 שעות של"צ.

ב. בת.פ 10-02-45383 מדינת ישראל נ' בן דוד (4.3.13) - דבר בנאשם שעבד כמספר ציוד קרקע בנטב"ג. הנאשם הסיע את הרכב הנושא את מדרגות כבש המטוס מבלי שהבחן יי' עובד אחר עומד על הכבש, זאת בנגדו לנHALIM וההנחות. הנאשם היה כבן 50, נורמטיבי לחלווטין, ונטל אחריות לעבירה. בית המשפט נמנע מהרשעה, לאור נסיבותו והחשש כי תיפגע יכולתו להמשיך בעבודתו באם ירושע.

ג. בעפ"ג 08-06-10939 ולצינסקי נ' מדינת ישראל (29.10.08) - נדון עניינה של רצצת הדרכה בשבט תנועת הנוער "הצופים" אשר לא קיימה הוראות חוזר מנכ"ל משרד החינוך בדבר איסור כניסה חניכים לחוף האסור ברחצה, מה שהביא לטביעתו ומתומו של חניך. במסגרת הסדר טיעון הומרה העבירה של גרימת המות, בעבירה של הפרת הוראה חוקקה. בבית משפט קמא הוטלו מאסר על תנאי ושל"צ. בערעור, לאור התרומות חיוביתמן הנואשת וסבלתה בעקבות האירוע, בוטלה הרשעה.

ד. בת.פ 09-09-26691 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' עמותת ישיבת בית מדרש עליון (28.1.16) - דבר בקבלן עבודות חשמל אשר עובד שלו החליק על שיפוע שיועד לבניית מדרגות, ולא היה מגודר. כמו כן, לא נתן הוראות בטיחות וציד מגון. העובד נפל מבעד לפתח חיצוני במבנה, מגובה של 5 מ', ונגרמו לו חבלות ושבירים. בית המשפט התחשב לכך שהנאשם הוא אחד מכמה אחראים למחדל, ובכך שהעובד פוץ במסגרת הסדר אזרחי. لكن נמנע מהרשעה והטיל של"צ ופייצוי.

סוף דבר

14. הנואשת לא עבר קודם והסיכוי שתשוב לבצע עבירה נמוך. שפע מכתבי המליצה אודותיה (ס/5) מלמדים שהשקיעה שנים רבות בתרומה ובעשה לטובת בריאותם של רבים רבים. סמור לאחר מות המנוח התמודדה

בעצמה עם מצב בריאותי קשה (ס/3). הנאשמת הודהה לאחר שכתב האישום תוקן באופן ממשמעותי וקיבלה על עצמה אחירות מלאה לחלקה. המרשמתי שהבעת החרטה שלה כנה ואמיתית וכי היא חשה בסבלת של משפחת המנוחה. מסע הסבל כבד ואני מי שיא אוטו על כתפיו כמו המשפחה. אולי יוכל במעט המשא בידיעה שהנאשمت קיבלה אחירות מלאה לחלקה ותשא בתוצאות מעשיה בין שתורשע ובין שלא.

15. אני קובעת כי הנאשמת ביצעה עבירה של גריםת חבלה ברשנות אף אני נמנעת מהרשעתה.

16. אני מחייבת את הנאשמת בביצוע צו של"צ בהיקף של 250 שעות בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן.

17. בית המשפט הסביר לנאשמת את ממשמעות צו של"צ והזהירה כי אם לא תמלא אחר הצו או תעבור עבירה נוספת, ניתן יהיה להפקיע את הצו, להרשיעה ולגזר את עונשה מחדש.

המצוירות תעבור העתק מפסק הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"א, 10 פברואר 2021, במעמד הצדדים.